

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 74/15

Luksemburg, 1 lipca 2015 r.

Wyrok w sprawie C-461/13

Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland eV / Bundesrepublik
Deutschland

Ustanowione dyrektywą ramową dotyczącą polityki wodnej obowiązki w zakresie poprawy i zapobiegania pogorszeniu się stanu wód podlegają stosowaniu w odniesieniu do konkretnych przedsięwzięć, takich jak pogłębienie rzeki żeglownej

Dyrektywa sprzeciwia się zatem wydaniu zezwolenia na takie przedsięwzięcie, gdy może ono spowodować pogorszenie się stanu części danych wód powierzchniowych i gdy nie stosuje się odstępstwa

Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland eV (związek na rzecz środowiska naturalnego i ochrony przyrody, Niemcy) zakwestionował przed Bundesverwaltungsgericht (federalny sąd administracyjny) zezwolenie wydane przez właściwy organ federalny dotyczące pogłębienia różnych odcinków rzeki Wezery na północy Niemiec, mające na celu umożliwienie przejazdu kontenerowcom o większej wyporności do położonych w Niemczech portów w Bremerhaven, Brake i Bremie¹.

Analizowane przedsięwzięcia, obok bezpośrednich oddziaływań spowodowanych przez wykopy i zatapianie urobku na różnych odcinkach Wezery, pociągają za sobą – zdaniem Bundesverwaltungsgericht – dalsze skutki hydrologiczne i morfologiczne dla odcinków rzeki, których dotyczą działania. W szczególności zatem będą one polegały na wzroście prędkości nurtu zarówno podczas odpływu, jak i przyprływu, podniesieniu stanów w sytuacji kumulacji przyprływu, obniżeniu stanów w sytuacji kumulacji odpływu, podniesieniu stopnia zasolenia w niektórych częściach dolnej Wezery, przesunięciu granicy wód słonawych dolnej Wezery w górę rzeki, jak również, wreszcie, na wzroście zamulenia koryta rzeki poza torami wodnymi.

Bundesverwaltungsgericht, mając wątpliwości odnośnie do kwestii, czy dyrektywa ramowa dotycząca polityki wodnej² znajduje zastosowanie w postępowaniu w sprawie zezwolenia odnośnie do tego konkretnego przedsięwzięcia albo czy ogranicza się ona do wymienienia celów planów gospodarowania zasobami wodnymi, Bundesverwaltungsgericht zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości. Wystąpił on również z pytaniem, jakie są w danym przypadku decydujące kryteria w celu dokonania oceny wystąpienia pogorszenia stanu części wód w rozumieniu dyrektywy.

Dzisiejszym wyrokiem Trybunał stwierdził, że ostateczny cel dyrektywy ramowej dotyczącej polityki wodnej polega na osiągnięciu w drodze skoordynowanego działania „dobrego stanu” wszystkich wód powierzchniowych w Unii do roku 2015.

Cele środowiskowe, do realizacji których są zobowiązane państwa członkowskie, zawierają dwa obowiązki, tj. zapobieganie pogorszeniu się stanu wszystkich części wód powierzchniowych (obowiązek zapobiegania pogorszeniu) oraz ochrona, poprawa i przywrócenie wszystkich części wód w celu osiągnięcia dobrego stanu najpóźniej do 2015 r. (obowiązek poprawy).

¹ Przewidziane jest zatem pogłębienie toru wodnego Wezery zewnętrznej na odcinku od morza otwartego do Bremerhaven maksymalnie o 1,16 m oraz pogłębienie toru wodnego dolnej Wezery, na odcinku od Bremerhaven w górę rzeki do Brake maksymalnie o 1 m. Podobnie przewidziane jest pogłębienie toru wodnego dolnej Wezery, na odcinku od Brake w górę rzeki do Bremy.

² Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1)

Trybunał stwierdził, mając na uwadze brzmienie, cele oraz systematykę dyrektywy, że obowiązki te nie stanowią jedynie obowiązków programowych, lecz dotyczą także poszczególnych przedsięwzięć.

Trybunał udzielił Bundesverwaltungsgericht odpowiedzi, że państwa członkowskie są obowiązane – z zastrzeżeniem przyznania przewidzianego dyrektywą odstępstwa – odmówić zgody na konkretne przedsięwzięcie w przypadku, gdy może ono spowodować pogorszenie się stanu części wód powierzchniowych lub gdy zagraża uzyskaniu dobrego stanu wód powierzchniowych lub dobrego potencjału ekologicznego i dobrego stanu chemicznego takich wód w dacie określonej tą dyrektywą.

Odnosnie do kwestii, od jakiego momentu ma miejsce „pogorszenie stanu” części wód powierzchniowych, Trybunał odpowiedział, że takie pogorszenie zachodzi od chwili, gdy przynajmniej jeden z elementów jakości w rozumieniu załącznika V do dyrektywy ulega obniżeniu o jedną klasę, i to nawet jeżeli pogorszenie nie wyraża się w ogólnej zmianie zaklasyfikowania części wód powierzchniowych³. Niemniej jednak, jeśli dany element jakości w rozumieniu tego załącznika znajduje się już w najniższej klasie, każde pogorszenie tego elementu stanowi „pogorszenie stanu” części wód powierzchniowych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

---

³ Analiza stanu ekologicznego wód powierzchniowych obejmuje pięć klas, czyli stan bardzo dobry, dobry, umiarkowany, słaby i zły.